

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 8 pessetas.
Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 5

PRIMERA APLICACIÓ

DE LA

LLEY DE JURISDICCIONS Á CATALUNYA

En la causa que se seguía contra 'l nostre estimat company «La Campana de Gracia» per un article del diputat per Barcelona don Emili Junoy, ha recaygut sentència condemnatoria.

Dimecres fou comunicat al seu director el fallo del Consell de Guerra, en virtut del qual es condemnat á 2 anys, 4 mesos y 1 día de presó; sentència que desde el mateix día comensá á cumplir en la Celular de Barcelona.

CRONICA

No pot negarse que vivim en el millor dels mons possibles, sobre tot els periodistas catalans.

Oreguin qu' es un gust avuy agafar la ploma y ferla relliscar sobre las quartillas. Ja poden usar el paper més satinat que trobin en els magatzems, y valerse de la ploma més fina que hajan donat al comerç d' efectes d' escriptori 'ls fabricants inglesos ó alemanys: á lo millor trobaran el paper plé de grops y trenca-colls, y sense pensarho, ni somniarho, la ploma 'ls saltará y de rebot se 'ls clavará en alguna part del cos produhintlos las més de las vegadas una mortal ferida.

Ja 'm rich jo de tots els oficis perillosos comparats ab la professió periodística.

Al igual que 'ls que treballan en una pedrera, 'l periodista 's pot trobar aixafat per una ensolciada. A semblansa dels mestres de casa, pot tenir un rodament de cap, una falta de peu y anarse'n daltabaix de la bastida. A imitació dels que 's guanyan la trista vida al peu de una máquina, se pot trobar ab els dits agafats per una engravació ó agafat per una corretja transmissora que se l' endugui en l' ayre, esmicolantlo entre 'l tambor y 'l sostre. Pel mateix istil que 'ls tapers, á cada punt se pot tallar.

Y lo més trist pel proletari de la ploma es que tingui la desgracia que tingui, com si 'l seu ofici sigues distint de tots els altres y á tots ells inferior, no está comprés en la benefactora Lley de accidents del treball. Pel periodista avuy no hi ha més Lley que la nomenada de Jurisdiccions, votada per unas Corts democráticas, al sant objecte de *reprimir los delitos contra la Patria y el Ejército*, y promulgada ab fetxa del 23 de abril (diada de Sant Jordi) del present any de gracia y de desgracias 1906.

No té més Lley que aquesta.

Un toro de cuidado que al lidiador més destre y arruixat, al veurese'l al damunt en una de las sevas escomesas traidoras y impensadas, li faria *salir por pies del lance* y saltar més que depressa la barreira. Pero ni aquest recurs li queda al pobre periodista, porque en la plassa en que treballa no hi ha barreras, ni burladers ni refugis de cap mena. S' ha de arrostrar á la fera.

Y vels'hi com l' ofici de periodista resulta també inferior al de torero, en quant als perills, que son més y 'ls guanys que son molt menos.

*
*
*

La famosa Lley de Jurisdiccions sigué elaborada com tothom sab, y no es menester recordarho, per que fins la recordansa del seu naixement involucra un veritable perill.

Pero sí, s' ha de tenir present que 'l Sr. Moret, pare de la criatura, una vegada la tingué feta y degudament reconeguda pels Cossos colegisladors, semblava que no sabia que fesse ab ella, com si li produhis basarda, y per espay de alguns días la tingué recatada, com si rezelés oferirla á l' admiració del mon civilisat desde las columnas de la *Gaceta*.

Algú digué que durant aquest temps s' entretenia en confeccionarli un vestidet, que tapant tots els seus defectes de conformació, la fes una mica presentable. Y aixís fou en efecte. La tant famosa com temuda Lley sortí empolaynada ab un bonich preámbul, dictant reglas de criteri pera la seva deguda y oportuna aplicació.

Aquella R. O. era fins á cert punt tranquilisadora. La aplicació de la Lley devia limitarse als atachs concrets y definits contra la Patria, als ultratjes á la Nació, á las injurias ú ofensas al Ejército ó á l' Armada, quedant á salvo las tendencias, las doctrinas, el pensament que (diu textualment el preámbul R. O.) «en nada empece ni dificulta la predicación de las doctrinas, la defensa de los programas ó la exposición de las aspiraciones regionales, cuya integridad ha sido expresamente reconocida.»

Pero hi havia més encare en aquell paternal preámbul del pare de la criatura. Tractantse de qualsevol ensopegada, que 'l mllior escriptor lo mateix que 'l millor cavall poden donar, ordenava als Tribunals encarregats de l' aplicació de la Lley que 's fixessin únicament en la naturalesa y especialitat dels delictes qu' en ella 's castigan y en la clara limitació de las sevas disposicions «de manera—deya—que nunca puedan aplicarse á actos ó á ofensas que no estén taxativa y concretamente marcados en su texto.» Y á major abundament afegia: «pues nada sería más detestable y digno de censura que confundir la salvación de la Patria y la defensa de la disciplina militar, ideas fundamentales y estrechamente enlazadas entre sí, con las habituales licencias de estilo y de pensamiento que, por desgracia, aparecen en la prensa periódica sin propósito deliberado de ofender ó de destruir aquellos principios fundamentales.»

Convé que constin aquestas reglas de aplicació de la Lley, pera saber si als tres mesos y mitj de dictadas, s' ha esbravat ó no l' esperit de rectitut que las inspira. Convé sortir de duptes y saber si 'l preámbul en qüestió en lloch de un amparo, sigui senzillament un parany armat als confiats periodis-

CONCEJALS PREVISORS

Per si acás la huelga d' escombriayres hagués tirat endavant, ells ja estaban á punt.

EL NOSTRE NINO

tas y oradors de *meeting* més ó menos propensos á incorre en las habituals llicencias d'estil y de pensament, sense empero sustentat el deliberat propòsit de ofendre á la Patria ni al Exèrcit.

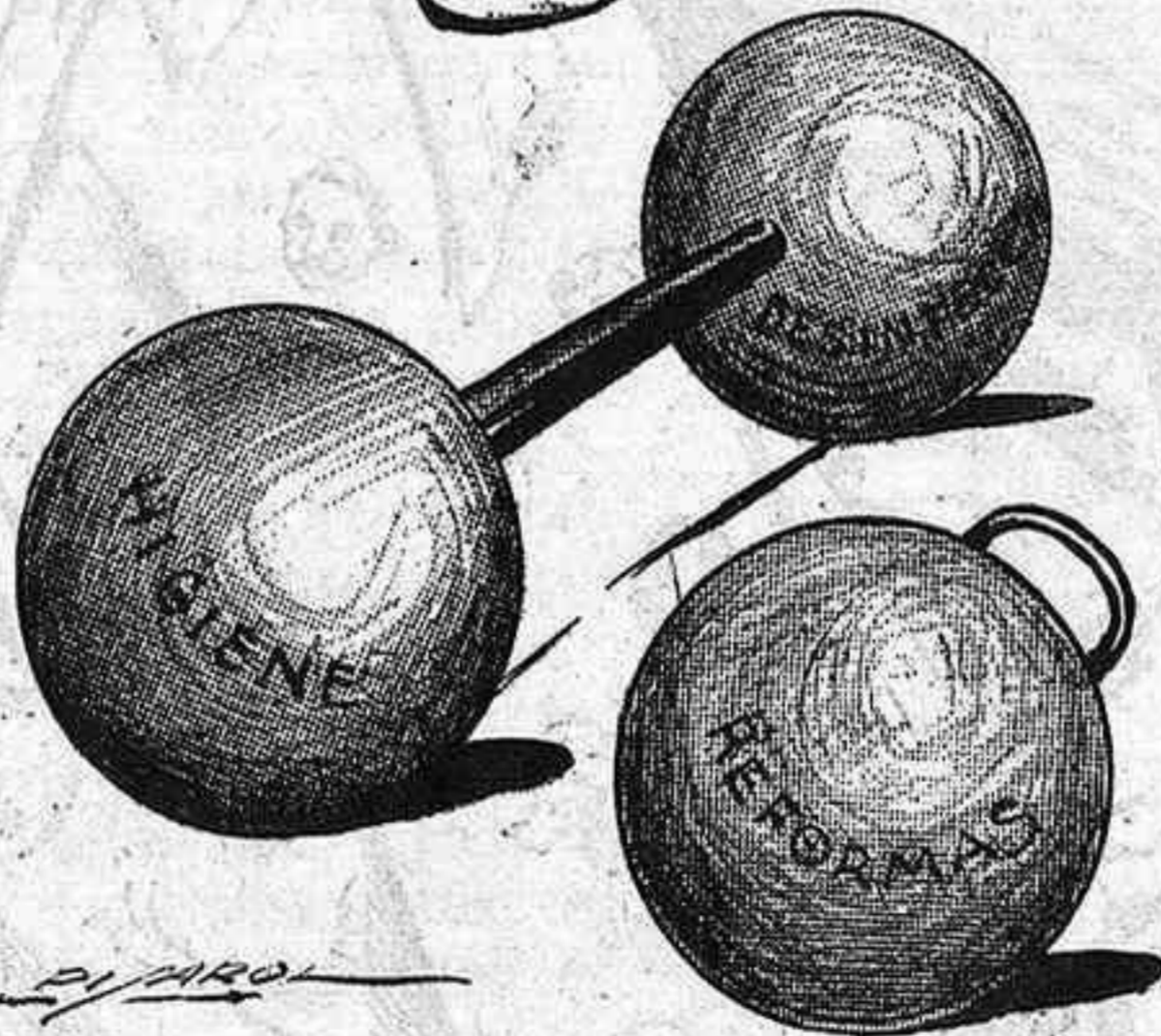
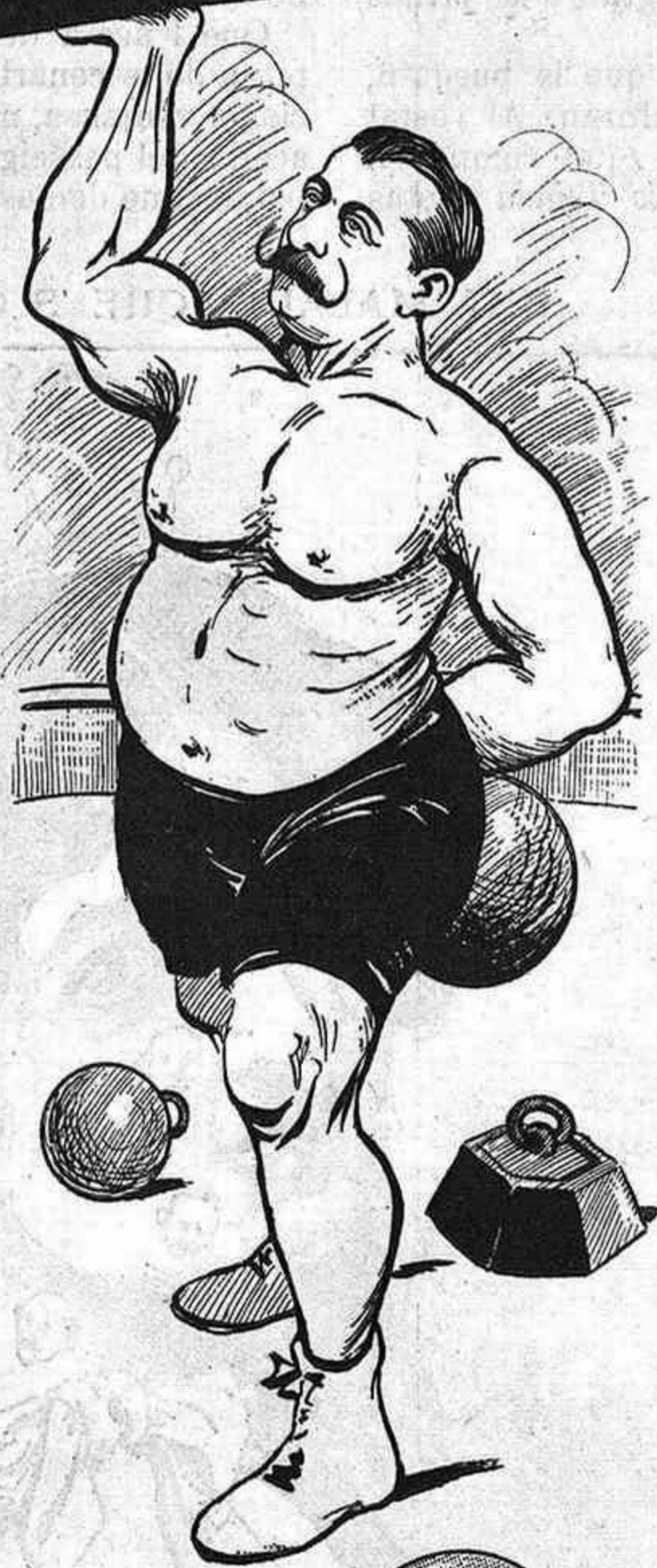
Una verdadera pluja de causas, entauladas aquests últims días, per motius que no tenim la llibertat de analisar ni de discutir en aquests moments, podran servirnos de norma sobre'l particular. Segons els seus resultats se veurá si's tenen ó deixan de tenirse en compte las reglas de aplicació consignada en el preàmbul R. O.; com també si una Lley excepcional ab caràcter obligatori en tota la Nació únicament s'aplica sols á Catalunya, com no falta qui ho sospita, en vista de la impunitat en que's deixa á certa prempsa madrilenya que quan se tracta de ofendre y atacar á la nostra terra no's para en barras... ni en *barras catalanas*.

Precisa sortir de duptes y saber á qué atenirse.

*
* *

Nosaltres ens resistim á creure que de la Lley hi haja qui's proposi ferne una aplicació parcial y exagerada, al sol y únich objecte de dominar els efectes de un gran moviment perfectament lícit y altament patriòtich en el sentit de regenerar á Espanya, com el que s'ha iniciat á Catalunya y's va propagant per' algunas altrás regións.

Y'ns resistim á créure-ho, porque'ls resultats que s'obtinguessin, si bé podrian causar inmensos perjudicis á moltes personas víctimas de semblants pro-

¡Aquí sí, noys, aquí sí que hi ha aplom, gracia y poder!
¿Quin batlle ha mostrat tení la forsa de don Albert?

cediments, en últim resultat, cediran en augment y robustés de la mateixa idea que's tractés de perseguir ó aniquilar. Aixó ho han de veure y de comprendre fins els més obcecats en portar las cosas per aquest rumbo.

En els temps moderns la forsa victoriosa es sempre la forsa de la rahó.

¿Qué podria succehir? Que á Catalunya—en plena era democrática—se fes prácticament impossible la llibertat de la prempsa y la llibertat de reunió. Donchs á la fi 'ls vensuts serían els que'ns privessin de aqueixas llibertats; no Catalunya.

Perque las ideas que no poguessin fruir de las ventatjas de la lliure difusió, treballarian per dintre, afermantse més y més en la conciencia pública, fent més prosélits que may, per sa propia virtualitat y per l'exemple de las injustas persecucións.

Catalunya es un poble seré y reflexiu, y fassin lo que vulguin els que voldrian tréurela de test, estém segurs que'l gos no rabiará. Indemne á la hidrofobia, anirá allá ahont ell vulga, y no allá ahont intentan portarlo 'ls seus enemichs.

Desdenya 'ls expedients de la forsa bruta, y es més valent reprimintse que llasantse cego y frenétich á la vindicació dels seus drets atropellats. En últim cas el seu plet se ventilará allá ahont el ventilan tots els pobles moderns: en el Parlament, y'l ventilará prenent al mon per testimoni.

P. DEL O.

PRELUDI

Els violers boscans aixecan sas poncellas colltortas color fosch semblant al de la terra. L'herbey del seu voltant ufá las mitj ofega y s'ha de guaytar bé, per véurelas.

Las nits de blau ben pur l'herbey tendrívol gelan y l'ayre es missatjer d'esgarrifansas fredas. Els violers osats

la Primavera encetan
lliurant els primers glops
d'essència.

A. COSTA Y SENDRA

REFORMAS CÓMICAS

Ara que, tancats casi tots els teatros, un hom no sab ab qué distreure's, ha sigut una excelent idea la que ha tingut el senyor Escriche al publicar en *El Noticiero* una serie d'articles consagrats á las *petitas reformas urbanas* de Barcelona.

Si no 'ls han llegit, els aconsello que 'ls busquin, en la seguretat de que m'ho agrahirán. Al costat d'aquellas graciosas ocurrencias, ¿qué componen *La gatita blanca*, *El ratón*, *El pollo Tejada* y totas aquestas obretas, que jo no he vist, pero que, segons diu la gent, tan requetedi-vertidas resultan?

Encare que al revés, l'articulista d'*El Noticiero* m recorda aquell divertit inspector rural de primera ensenyansa de que 'ns parla Amicis. L'home—l'inspector—per antipatia al mestre, s'havía empenyat, al visitar la escola, en que forsosament devia trobarhi molta cosa que criticar, y com la fiscalisació toqués ja á son terme, sens que baix el seu ull vigilant hi hagués caygut res vulnerable, fixantse de prompte l'inspector en el cartipás d'un alumno, cridá solemnement al mestre y ab veu campanuda li digué:

—¿Que no ho ha vist aixó?

—¿Qué es?

—A n'aquesta *i* li falta el punt.

Allí tot estava en regla, pero al menos era cert que 'l punt hi faltava.

Aquí, ab el Sr. Escriche, ocorreix tot lo contrari. Pesi á las mil y mil cosas que á Barcelona hi ha que fustigar, el *petit reformador* no s'adona de res y tota la seva atenció la concentra sobre la *i* á la qual li falta el punt.

Ja de primera impressió causa no poca sorpresa el que pretingui reformar á Barcelona un senyor que evidentment no la coneix. Y ho dich aixís, perque es impossible que conegui la nostra ciutat un home que *descubreix* que fins al Pla de la Boqueria els números parells de las casas de la Rambla son á la esque-

rra, y del Pla de la Boqueria cap avall venen á la dreta.

El motiu d'aixó, senyor articulista, no hi ha un sol barceloní que l'ignori, com tampoch ignora ningú que de tots els carrers que donan á la Rambla el número 1 es sempre el de la primera casa, entrant, á má esquerra.

Las innovacions que al *petit reformador* se l'hi ocorreixen y la manera com las defensa, son verdaerament curiosas. Alló no es un Haussmann reformant una ciutat: es un japonés pintant miniaturas.

Y lo més original es que ni posat en aquest terreno n'ensopega per casualitat una que valgui la pena.

Que l'acera del carrer de Caspe, devant de la porta del escenari de Novetats, fa un esglahó que clama venjansa, no ho veu; que aixís mateix en las aceras del passeig de la Diputació hi ha uns alts y baixos que demostran fins ahont arriba l'abandono

UNA MALALTA QUE 'S CONEIX EL MAL

—Deixeuvos de verolas y romansos. La verdadera verola es aquesta que jo tinch.

QUID PRO QUO

—¿Qué n' ha fet de la quitxalla?
 —Es á las colonias.
 —¡Qué! ¿Encare 'n tenim?
 —Vull dir las colonias escolars.

de la nostra administració municipal, no ho sab; que á la plassa de Catalunya, faltant á totes las lleys del ornat públich, un particular hi ha clavat unas anunciadoras de ferro que no sé cóm ellas solas no cauhen de vergonya, tampoch ha arribat á notarho.

En cambi, un día ens surt en la pretensió de que la Rambla tingui tot' ella un sol nom, donchs, segons el *petit reformador*, tot aixó de rambla de Canaletas, dels Estudis, del Mitj, de Santa Mónica, es un embolich tremendo que sumergeix als pobres forasters en un mar de confusions.

Al día següent demana que 'ls números dels edificis se colokin en fanals y... ¡horror dels horrors! ab xifras ben grossas, á imitació, segurament, de certas casas que no es del cas anomenar.

L'endemá's despenja ab la idea de que, tractant-se de vías llargas, lo millor sería dividirlas en dugas seccions y, comensant la numeració desde 'l centro, seguirla igual en els dos oposats sentits, pero diferenciant els números de la esquerra ab el signo *menos*.

Aixó de la numeració es la pesadilla del senyor Escriche. Ara últimament, desfent lo que primer havia dit, se li ha ocorregut que en lloch de numerar las casas valdría més numerar els metros del carrer. Aixís, en lloch de dir: «Visch al número quaranta», diríam: «Visch al metro trentaset».—Els

centímetros—diu ell ab molt salero—els despreciam.

¿Que quinas ventatjas ens reportaría aquesta *petita reforma*? La primera y principal, segons l' articulista del *Noticiero*, sería que, per poch que 'ns fixessim en els números métrichs de las casas ahont se 'ns ocorregués anar, sabríam cada vespre ab bastante exactitut la longitud del camí que durant el día hauríam fet.

Apart de que no sé veure la utilitat que d' aquest dato poguessim trauren, ¿no sería millor, senyor Escriche, que cada vehí portés un taxímetro á la butxaca?

De totes maneras, jo sentiría desanimar al *petit reformador* y tenir la culpa de la suspensió de las sevas agradables prédicas.

Las meas observacions no significan altra cosa sino que 'ls articles del senyor Escriche, á més de ser llegits, produheixen l' efecte recreatiu que l' autor degué proposarse.

Segueixi, segueixi *reformant* y exposant novas combinacions de metros, fanals y números, que, com ja he dit al comensar, las diversions actualment son molt escassas.

A. MARCH.

IESMOLEEEET

—¿Me privan de cridá al públich ab el ferro escandalós?
 Vinga, donchs, el nyigo-nyigo;
 ¡el cridaré ab l' acordeón!

XASCO

¿Perque, vida meva, suspiras y ploras?
 ¿vols dirme 'l per qué?
 ¿Perque de ta boca las dolsas paraulas
 no sento ja més?
 ¿Es que ans m' estimavas, y ara, aymada mía,
 aburrit me tens?
 ¿Es que ja t' oblidas d' aquellas promesas,
 d' aquells juraments,
 que prop de mos llabis á totas las horas
 m' omplían de pler?
 No ploris, m' aymada, respón desseguida,
 responme per Deu,
 si no vols que mori quí per tú daría
 fins lo que no té.

Aixís s' exclamava davant d' una nina
 un galan donzell,
 quan ella, aixecantse de sopte, va dirli:
 —Fuig que 't put l' alé.

SAMUEL GRAN É IRURUETA

¡Ahir, may; demá, sempre!

L' andén era fosch. Quatre fanals esmortuhits davan
 la claror suficient pera veure 'l tren. Els vagóns oberts

oferían la buyda negror de sas entranyas al ensopit pas-
 satjer que aquella matinada d' hivern tenia necessitat
 d' empendre 'l viatge.

M' acomodo en un cotxe de segona, perque á la vía del
 Nort no pot viatjarse á tercera, so pena de patir d' ulls
 de poll al carpó. El llumet d' oli del sostre no aclareix el
 meu departament; ho priva 'l prestatje de las maletas.

Una veu ronsaguera, trista, com la d' un home mitj
 adormit, surt d' entre las tenebras. Poch á poch va acos-
 tantse, y 's percebeix per fi la melangiosa cantarella:

—Seeeeeeñoreees pasajeeroos al treeeeen!... Seeeeeeñorees pasajeeroos al treeeeen!

Las portellas van tancantse una á una. Al espetech de
 la fusta segueix el soroll metálich del baldó. Sona la
 campana, xiula la máquina y el tren se posa en marcha,
 portant en son sí un món de projectes y d' ilusions, d' es-
 peransas y de desenganyys, de tristesas y d' alegrías.

Crech anar sol y encench un cigarro. M' he equivocat;
 tinch companyía. Del altre cap del departament avansa
 un bulto negre que se m' encara y ab veu cavernosa 'm
 prega:

— No apaugi el misto, si es servit; m' he descuidat las
 cerillas á casa.

Es un capellá. Li ofereixo foch, pega tres pipadas al
 cigarret y apaga la flama ab unas—*gracias*—afectuosas.

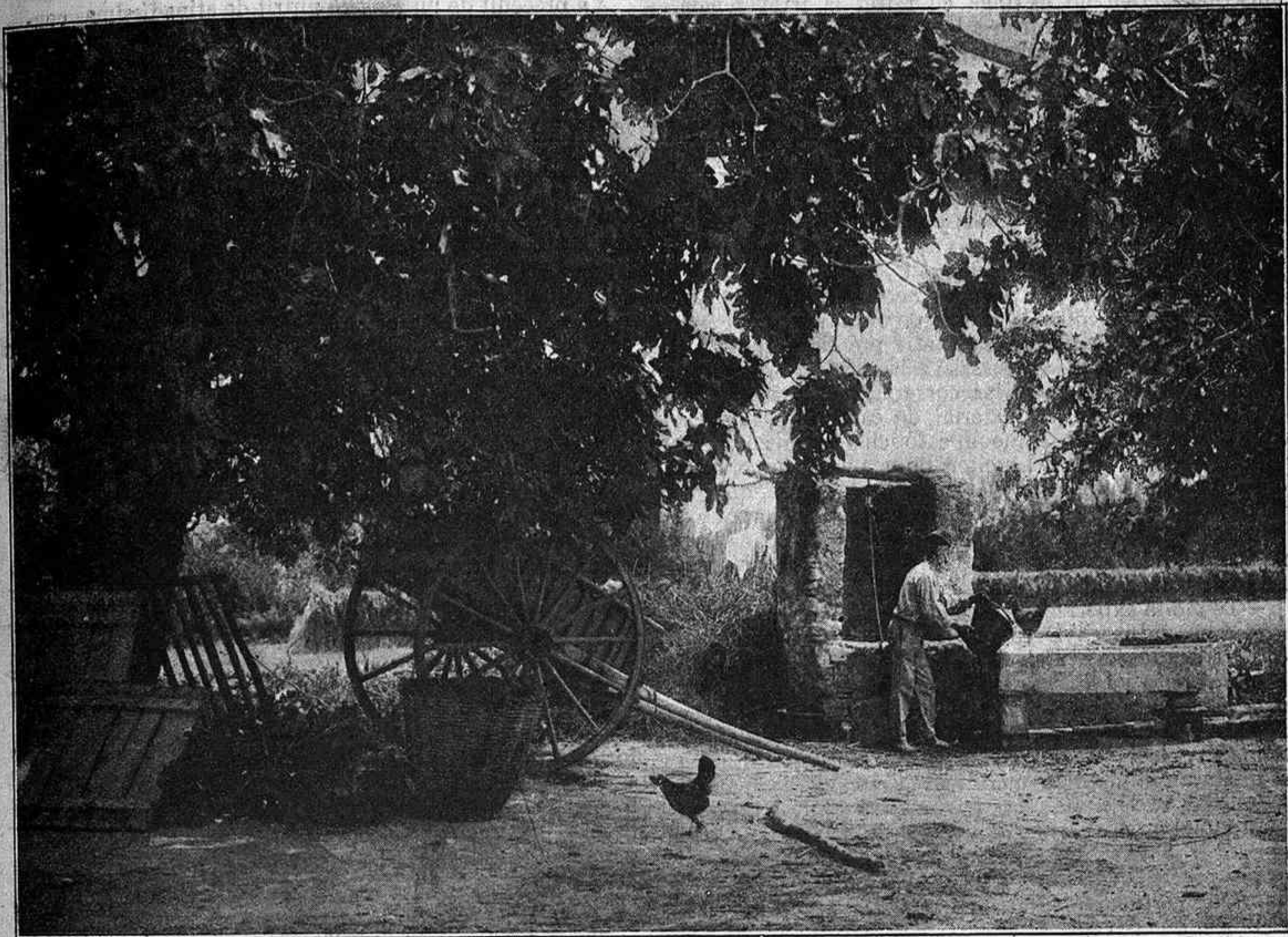
Jo soch d' aquells que, quan van de camí, no intiman
 ab la companyía, y més quan el trajecte es curt. Crech
 que tres horas de convivencia no m' autorisan á esbrinar
 las interioritats ajenas, ni á exteriorisar las mevas. Aixís
 es que soch fins adust ab els desconeguts. El reverent, al
 contrari. Me fa avinent que marxa á Manresa á practicar
 exercicis espirituals, qu' es beneficiat d' una parroquia

ELS AUTOMÓVILS DE LA CATALANA

Encare han d' inaugurar-se
 y ja han causat una «víctima».

PAISATGES AMPURDANESOS

Masía Martí. (La Escala)

(Inst. Esquirol)

de Barcelona, qu'es molt rigorista en qüestions religioses, etc. Las mevas contestas son curtas; lo precís pera no faltar á la educació.

—Viladecaballs... uuuun minutooooo!

Comensa á clarejar. Per la portelleta que s'obra sotadament apareix un altre capellá, gras com un tuxó, cara roja y sanitosa, cabells blanchs, mirada expressiva, en fi, lo que se'n diu un home ben conservat. Deixa la teula de banda, saluda ab grans acataments y, com es natural, entaula conversa ab el mossén de Barcelona.

Pero son dos temperaments contrapuntats, y al revés de lo qu'era d'esperar, el jove es intranzigent, tossut, aferrat á la seva; en cambi, el vell es reflexiu, tolerant, calculador. L'un té tota la energia del neófit, l'orgull del creure's superior; l'altre, la ductilitat del home pràctic, la laxitut d'ánimo que deixa una llarga experiencia de las cosas del món. El vell es progressista; el jove abomina del pervindre, adora 'l passat.

Y comensa una discussió sobre l'avens actual.

—No, mossén Magí, no. Vosté está equivocad —diu ab dolsura el del cap blanc— No negaré que potser hem perdut en poder y en influencia mundanal; pero com hem de mirar ans que al benestar material á la salvació de l'anima, ha de confessar que per aqueix costat hem progressat molt. Avuy s'entra al Cel ab més facilitat que avans.

—¿Qué diu, borrarango?—contesta 'l barceloní.

—No hi ha més. Jesús va parlarnos sòls del Cel y del Infern; ó l'absolució ó la pena capital. Y passaren anys, y la Santa Mare Iglesia va revelarnos la existencia del Purgatori. ¿Comprén ara la importancia de que al Códich penal dels pecadors hi afégeixin una presó correccional? Y no para aquí la cosa, més endavant la Iglesia 'ns fa present la existencia dels Llims pera las criaturas no batejadas, pera 'ls indios, negres, xinos, y demés gent que no han sentit parlar de Cristo. Vegi ab aqueixa condemna de desterro quants se'n escapan de ser enforquillats per Satanás.

—Lo que diu es veritat, mossen Ramón, pero...

—Esperis, esperis. Vosté sab las penitencias que antiguament s'exigían pera 'l perdó dels pecats. Vegi avuy; d'alló de no entrar á l'Iglesia en cinch ó sis anys, de vestirse ab una saca y posarse els diumenges á la porta del temple, d'aquells cástichs d'umplirse 'l cap de cendra, de fer vida de bestia com Frá Garí, ja no se'n parla gall ni gallina. Avuy ab uns quants parenostres paga. Ja veu si es mes fácil cumplirho.

—Es una ventatja, ho regonech.

—Encare mes. Ja no som en aquella época en que s'havía d'anar á las Creuhadas á matar moros pera estalviar-se dejunis. Avuy la Butlla 'l compensa per complert d'aquellas fatigas, y, sense posar en perill la pell, ben assentadet á casa, entre la butlla de vius y la de morts, y la d'il-lustres y la de lacticinis, y la de compensació y las d'altres classes, té mes segura la Gloria que 'ls que anavan pe 'l mon ab el xarrasco á la má ó la llansa sota l'aixella.

—Be, sí,...

—No he acabat. S'han reduhit els días d'anar á missa; de consegüent á menos obligacions menos faltas; pero que á missa no sols s'hi falta no ananthi, sino que 's peca al estars'hi ab poca devoció. ¡Y es tan fácil badar dins d'una Iglesia!

—Bueno, bueno...

—Una altra cosa. Abundan més las indulgencias. Aqueixa moneda fiduciaria, qu'es la gran troballa del Catolicisme, ha anat augmentant considerablement. Las indulgencias poden guanyarse avuy á cabassos, quant avans era una cosa escadussera. Els cardenals, arquebisbes y bisbes, qu'avans estavan facultats pera concedir respectivament 80, 50 y 40 días, han sigut autorisats pera ampliarho fins á 100, 80 y 50. ¿Comprén ara com se disminuheixen, á mesura qu'avanssem, els días de purgatori?

—Aixó en quant á las parcials.

—Y en quant á indulgencias plenarias igualment. Cada día aumentan els altars privilegiats y las festas ab benedicció papal. Els carrils en facilitan las pelegrinacions

y els jubileos, avans difícils de portar á cap. La benedicció apostólica, que debía encarregar-se en altre temps directament á Roma, avuy las proporcionan als palaus episcopals. Deu no 'ns tinga en retret la irreverencia, pero podríam compararlo á las conservas dels Colmados, á la gelatina de ca 'n Martignoli ó á las llagostas vivas de ca 'n Pince, que desseguida están á punt. Se troba aixís que 's necessita. Tot aixó es molt just; si 'l progrés se preocupa del benestar del cos, be deuen procurar-se facilitats pera 'l benestar de l' ànima.

—Home, hasta cert punt ho accepto.

—Deixim dir. D' igual manera que contra la guerra s' ha procurat defensar al home y als barcos, siga modificant l' indumentaria pera oferir menos blanco al enemich, ja inventant corassas pe 'ls baixells, inutilisant l' efecte dels projectils, l' home piadós s' acorassa contra 'l maligne esperit ab cotas de malla que avans eran desconegudas. Ja l' Iglesia, ab gran sentit práctic, califica d' armas de la devoció als rosaris, á las medallas, á las estampas, als escapularis, á las corretjas, cordons y cintas benehidas, y al demás material de campanya mística. ¿No comprén ara vosté que un católich provehit de tants blindatjes no ofereix á Lucifer tants punts vulnerables com aquells infelissos creyents de sigles enrera, que sufrían las embestidas infernals ab las mans á las butxacas? Y afegeixi á lo dit, las modernas municions de panellets, sigan de Sant Blay, sigan de Sant Nicolau ó bé de Sant Antoni, y díguim si 'l progrés no 'ns es beneficiós.

—Té molta experiència, mossen Ramón.

—Y ella m' ensenya que quant més aném, més número d' advocats tenim al Cel. Cada any el Papa canonisa ó beatifica nous justos, que son altres tants intercessors y protectors pels pecadors. ¿Vol que li diga mes? Donchs fins al Cel se progressa. Avans havia d' encararse ab els Sants y resarhi, tenirhi una assentada; avuy no cal. Com si fossin un ministre ó un tinent d' arcalde se 'ls fá un memorial, se 'ls envía una carta, com á Sant Joseph de la Montanya, y... llestos. Ja no ha de passar ansia. Quan el Sant li vinga bé ja s' enterará de la demanda, que no es pas precis amohinarlo quan está torbat ó té altra feyna. ¿Que vosté no té temps de resar ó 'l necessita per anar al Bolsín ó per veure al Notari pera firmar un préstam al dotze per cent ó una hipoteca á carta de gracia? No s' hi amohini: dona una almoyna, y li fan un novenari á la seva intenció ó li diuen uns psalms. ¿Vol més senzillesa?

El tren s' atura á Sant Vicens de Castellet. Saludo als reverendos y baixo del cotxe. Recullint la maleta sento que 'l capellá vell encare predica.

—Sí, mossen Magí, tot progressa, tot fa vía, tot avensa, mirém sempre al demá y tinguém ben present: que pera la Humanitat en general es sempre pitjor el día d' ahir.—

Y jo, que ab aquell sermó m' he enterat d' una pila de menudencias que ignorava, penso que vindrá día que, com als teatros del Paralelo, els àngels cridarán á las portas del Cel:—*Esta y la otra... esta y la última... diez céntimos la entrada...* Y la Patria celestial estaré al alcans de tolas las fortunas.

FOLLET

LLIBRES

FLORS D' OCCITANIA de PROSPER ETIEU.—Vels'hi aquí un llibre de versos destinat á produhir una agradable sorpresa á moltíssims catalans. Per ell vindrán en coneixement que terras de Fransa endintre, en la regió del Llenguadoc viu encare la parla dels trobadors, germana de la nostra. El poble la conserva, y encare que no pugui presservarla de inevitables corrupcions, degudas en gran part á la invasió creixent del idioma oficial, es lo cert que corrompuda y tot manté son geni y son perfum ab una forsa tal, que ofereix més semblansa ab la llengua catalana, que ab la francesa.

D' aquest tresor lingüístich popular, que persisteix á través dels sigles es una gran ditxa que se 'n apoderin els poetas, afanyosos de depurar-lo y brillantarlo. Y la regió del Llenguadoc ne té per sort un de aquests esperits superiors, enamorats de lo típic, lo característich, y lo gloriós de la seva terra. Un d' ells: en Perbosc; un altre, l' Etieu, autor de l' hermós llibre que tenim á la vista, imprés á Tolosa ab extraordinaria elegancia, y que ab

sas bellas condicions tipográficas entra per la vista desde 'l primer moment; y que á penas se llegeix entra en el cor.

Va precedit de un *Prólech* nutrit de atinadíssimas consideracions, rebutjant la pretensió dels provensals que tractavan d' estendre 'l seu renaixement literari á tota l' Occitania, que té una llengua ab carácter propi, distinta de la provensal, digna de ser conresada independentment. Creu l' autor que aqueix conreu, s' ha de subjectar á quatre principis:

1.er—Adoptar la grafia clássica dels trobadors, simplificantla.

2.^{on}—A remontar las veritables veus occitanas, sense per aixó emplear els vocables antichs sino sols en el cas en que hajan estat mantinguts per un ó altre dels parlars actuals, ó sempre que faltin bons vocables moderns.

3.er—A desterrar tots els mots francesos que han pres el lloch dels occitans, desaparescuts en tal terror, pero conservats en tal altre.

4.^{on}—A crear paraulas novas trayentlas en tant que siga possible dels parlars populars, ó subsidiariament de las llenguas, que son, en el passat ó en el present, germanas de la nostra.

Y afegeix l' autor: «Se pot ben dir que ab els parlars actuals, tals com son, prenent ara en un terror, ara en l' altre, las formas puras que s' hi son conservadas, se pot escriure una llengua que, feta de *mots tots vius*, seré, ni més ni menys, *la llengua dels trobadors*, tal, ó poch se 'n manca, com fora, si s' hagués mantingut com llengua literaria. Justament aixó es lo que cal fer.

Y aixó es lo que fá 'l poeta en las sevas rimas, admirable conjunt de depuradas inspiracions buydadas en la forma més pulcra y difícil del art poétich: el sonet. *Flors d' Occitania* es un llibre tot de sonets, com si l' Etieu s' hagués proposat demostrar, á la vegada que l' altesa de la seva inspiració, la ductilitat de la llengua occitana pera 'l cultiu fins de la poesia académica. Si á n' aixó 's presta ¡quánt mes no 's prestará pera 'l conreu de la poesia popular!

Els Sonets están dividits en series: I. *Flors dels Orts e del Campestre*.—II. *Flors d' Amor e d' Amistansa*.—III. *Flors poganas*.—IV. *Flors Biblicas*.—V. *Flors de Legendas*.—VI. *Flors patrialas*.—y VII. *Flors de Luts* (de Llum).

Alguns títuls son perfectament catalans. Vagin com exemple 'ls següents: *Flor de Rima*.—*A la Rosa*.—*Flors d' Estiu*.—*Las Campanetas*.—*Sonet Silvestre*.—*Brugas floridas*.—*Rosas d' Hivern*.—*Sonet triomfal*.—*La Gitaneta*.—*Lo Corn florit*.—*L' Ira del Emperador*.—*La serp*.—*Davant una flor*.—*Lo Cercador*.—*Nadals*.—*A las Ombras*.—*An-un Cap de Mort*.

Aquests títuls y molts formas lingüísticas que 's troban en las composicions revelan la germanor estreta de la llengua catalana ab la renovallada occitana, filla directa de la que parlaren els antichs trobadors.

A un de aquells trobadors de la Cort dels Comtes de Tolosa 'ns sembla escoltar al llegir las composicions del Etieu, que 'ls catalans de alguna cultura podém fruhir, sense necessitat de traducció. Pera demostrarho reproduhim la qu' encapsala 'l llibre:

SONET LIMINARI

En lengua d' Oc antan canteri
mon terraire e sos lauradors.

Ara aprèp forsa rimadors
dizi la Vida e son Misteri.

Al fum de gloria un pauc tasteri,
jos lo cil clar dels Trobadors.

Son subrevanas las grandors
e salvan pas del cementeri.

Que, dins lo trobairenc mestier,
un altre siá lo dabantier
embríagot per l' ufanial

Aurai bastant contentament,
s' ai ajudat l' Occitania
á sortir del avaliment.

Flors d' Occitania quan no per son valor artístich qu' es molt elevat, revelació de l' ànima de un gran poeta, se farían dignas de l' estimació dels catalans per empenyar el renaixement de una literatura germana de la nostra.

RATA SABIA

PARAULAS DEL APÓSTOL

—He dit tot lo que havia de dir. Ara, que obrin com els dicti la seva consciencia. ¡Ja están avisats!

ELS ÉXITS DE MADRIT, TRASPLANTATS Á BARCELONA

Solemne estreno de la zarsuela «Los Campos Elíseos» al teatro del Tivoli.

Continua la *razzia* estival devastadora de empreses y fomentadora del marasme artístich. Tot son anuncis de grans projectes teatrals, combinacions, contractes y preparatius, pero mentrestant l'ensopiment va en *crescendo* y cada día 's té noticia de una nova hecatombe.

Aquesta senmana li ha tocat á un dels colisseus més afortunats de Barcelona:

TÍVOLI

D' éxit sorollós pot calificarse l' obtingut per la nova sarsuela *Los Campos Elíseos*. La veritat siga dita, el públich ja hi anava predisposat en contra en virtut de una noticia que havia corregut de boca en boca referent á un dels tipos de l' obra que segons se deya era un sarcasme insultant pera la nostra parla. Afortunadament el personatge va sortir modificat y l' escándol ab tot y ser gros no va arribar á lo que hauria sigut ó á lo que 's temia.

La predisposició del públich, resultá, ab tot, inútil, donchs la sarsuela estrenada hauria caygut pel seu propi pes, ja qu' es de las que no s' aguantan ni ab crossas.

Resultat d' aquest fracás va ser sens dubte la inopinada clausura del teatro, quína companyia 's despedí sense soroll de bombo ni platarets el dimars d' aquesta mateixa senmana.

R. I. P.

BOSQUE

La sonámbula y *I pescatori di perle* son las óperas darrerament presentadas.

La primera, ab tot y ser una de las obras rovelladas del antich repertori despertá certa curiositat entre 'ls aficionats al género y lográ atreure no poca concurrencia de flarmónichs.

La interpretació no va ser del tot fluixa, y cal mencionar en primer terme á la soprano, senyoreta Polo, qui

va lluhir sa ductil y pastosa veu, essent ovacionada al acabament del célebre rondó. El baix senyor Banquells y el tenor senyor Franco foren dignes companys de quadro, trayent tot el partit possible de las sevas *particellas*. L' orquesta, dirigida pel mestre Bosch, se portá á l' altura dels intérpretes.

La empresa ha ofert teatro y artistas pera una solemnitat artística de beneficencia. Se tracta de organitzar un festival pera recabar fondos que 's destinaran als náufrechs del *Sirio*.

NOU

Poca cosa de nou en el *Idem*. Un estreno que sense resultar un aconteixement pot calificarse de passador. Porta per títol *Inocencia* y 's tracta de una sarsueleta lleugera, xistosa y ben portada que distreu agradablement á tots aquells que no exigeixen altre cosa.

GRANVÍA

Segueix tancat, pero dona fé de vida ab el moviment inusitat que 's nota per dintre y per fóra.

Efectivament la empresa está fent notables reformas en el local, y segons noticias té en preparació una gran campanya pera la próxima temporada. Sembla que la companyia será de sarsuela, formant part de la mateixa la Lola Ramos y l' Ignasi León, de *venturoso recuerdo* y com á director hi figurará en Joseph Angeles.

També s' anuncian pera aquella fetxa els debuts de tres triples cómicas novas que s' anomenan Casanovas, García y Delgado. Dirigirá l' orquesta el mestre Muñoz.

APOLO

La despedida al eminent Borrás va sobrepujar als auguris que s' havian fet. Cert es que va estar colossal el nostre artista en las tres obras escullidas. Sobre tot en *El Místich* y en *Terra baixa* las ovacions s' estalonavan qu' era un gust. En algunas escenas va tenir moments felicíssims que recordarem ab delicia els que vam tenir la sort de assistirhi.

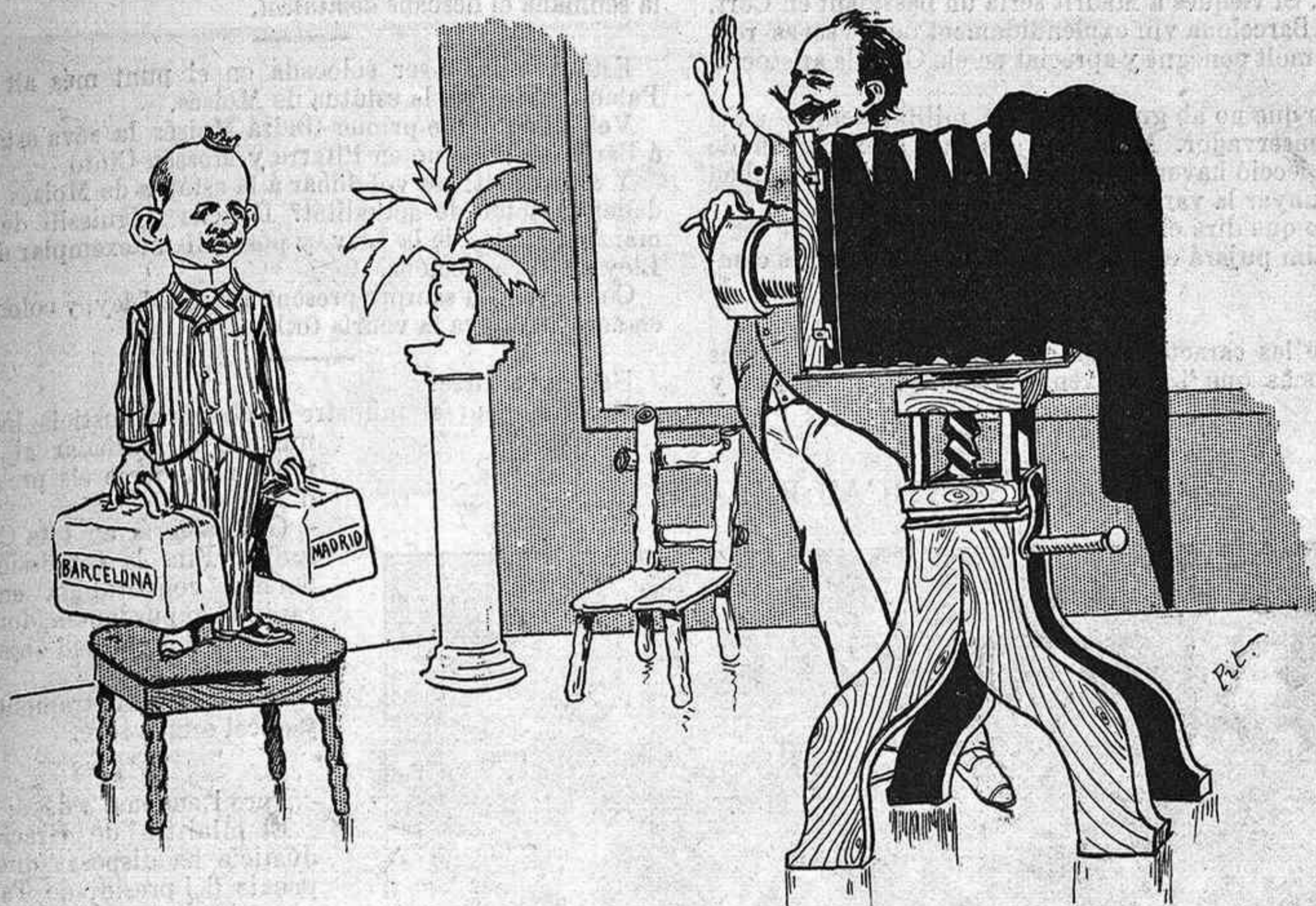
Arrodoniren el quadro, en las tres funcions las senyoras Delhom, Guitart (T.) y Puchol y els senyors Torelló, Millá, Tutau y Puiggarí.

Tots en general se portaren com á bons, treballant ab voluntat y ajudant al mestre en sa exquisida tasca.

Desitjém salut y fortuna al gran Enrich pera que satisfet y llorejat el poguém tornar á aplaudir ben prompte.

N. N. N.

À CAL RETRATISTA

—¿Podrá estarse un moment quiet?
 —Sí: ara ja no soch arcalde.

NEUROSIS

—Sembla que estás capficat...
 ¿Qué 't passa? ¿Qué 't dona pena?
 ¿Per qué estás trist?
 —¡Si no ho sé!
 —Que no ho sabs?.. ¡Vaya quín enzal!
 —No; no ho sé porque estich trist...
 —Y jo menos.

—La conciencia
 sempre dona que pensar
 y pensant venen ideas
 tristas...

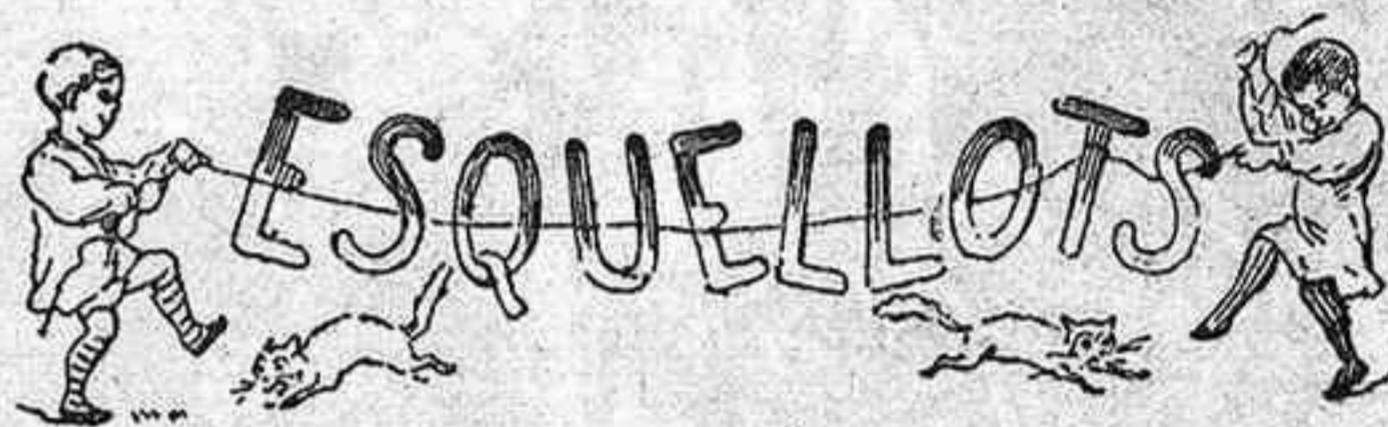
—No totas, s' entén,
 que també 'n venen d' alegras...
 —Pel neurótich tot es gris,
 pel neurótich tot es negre.
 —Tu no ets neurótich, tu has fet
 cosetas de molta gresca,
 y t' agrada disfrutar
 y t' agradan las donzellas
 y dignificas l' amor
 y ets ditxós...

—En apariencia.
 En Schopenhauer ha dit:
 «Quí més la vida venera,
 se mata.»

—¡Aixó no es vritati!
 —No menteix aquest gran mestrel!
 M' agrada viure. Fruhir
 de lo gran y bell l' essencia...
 Vull ser gran, fer y gosar
 sempre en mitj de la bellesa,
 y sempre caich en l' abím
 de la més trista impotencia.
 Llavoras veig lo que soch:
 que sobra la vida meva
 per sossa é insignificant,
 la neurosis m' atormenta
 y desprecio ab fondo orgull,
 humanitat, cel y terra.
 Y quan me veig agredit
 per tanta y tanta tristesa,
 llavors trech tot mon valor
 y lluyto com una fera

y surten uns mots riallers
 al final de tanta brega.
 —Es bastant bonich el cas!
 Pensas drama... ¡y surt sainetel!
 ¡Aixó es el món al revés!
 —Igual que nostra existencia:
 esforsos sublimes, enganys
 y tonterías superbas...

ANDRESITO

Dimecres al matí se feu públich el fallo pronun-
 ciat pel Concell de Guerra en la causa que contra el
 nostre estimat company *La Campana de Gracia* ve-
 nía seguintse per un article del diputat Sr. Junoy.

En virtut de la referida sentència, el director del
 batallador senmanari don Domingo Rectó, ha sigut
 condemnat á 2 anys, 4 mesos y 1 día de presó, que
 desde 'l mateix moment de la comunicació del fallo,
 comensá á cumplir en la Celular de Barcelona.

Sentím vivament el percance sofert per *La Cam-
 pana* y esperém que 'ls rigors de la justicia, do-
 nadas las circunstancias que en l' assumpto conco-
 rren, serán en lo possible atenuats.

Asseguran que ja s' ha fet la tría del arcalde nou. No
 li han donat encare la credencial porque hi falta la firma
 del rey que, com es sabut, se troba viatjant per Ingla-
 terra.

L' agraciát (en el sentit jurídic de la paraula, convé
 no péndrela en son sentit físich, porque la qüestió de gua-
 pesa va á gustos) es el Sr. Sanllehy.

Sense la *h* del seu cognom sería Sanllehy; una falta de
 concordancia.

El pressumpte arcalde, fill del famós metje homeópata

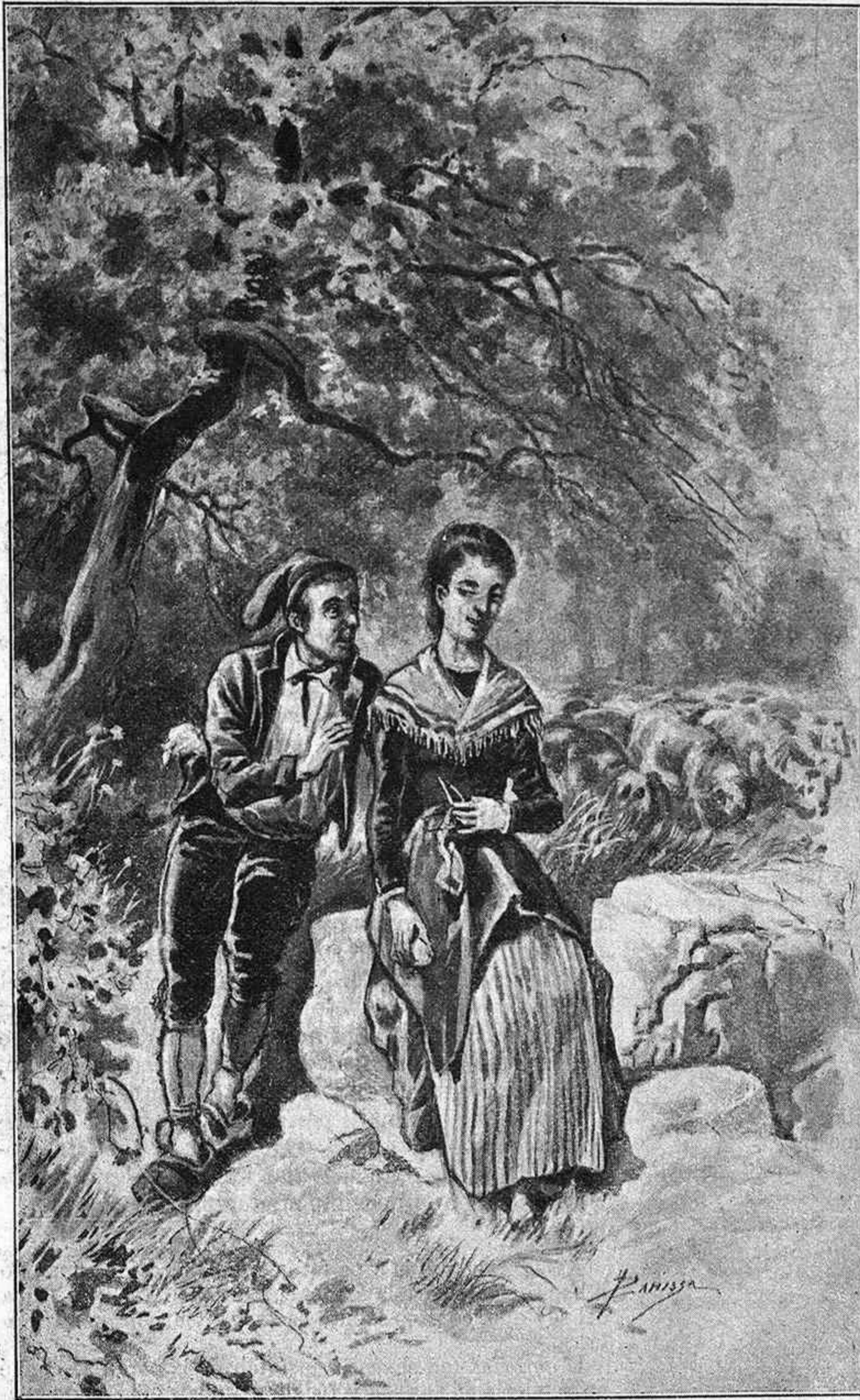
del mateix apellido y casat ab la filla del opulent capitalista D. Manuel Girona; té la carrera d'advocat, pero no exerceix. Si visqués á Madrid sería un passejant en Cort. Aquí á Barcelona viu espléndidament de las sevas rendas y es molt conegut y apreciat en els Círculs aristocràtics.

Encare que no ab gran relleu ha militat sempre en el partit conservador. Molts son els que s'extranyan de aquesta elecció haventhi tants liberals que 's desviuhen per empunyar la vara.

Pero lo que dirá el govern de Madrid:—Com que fet y fet al últim pujará en Maura, aixís no l'haurán de canviar.

Una de las característiques del Sr. Sanllehy es—segons las personas que 'l coneixen á fondo—la passivitat y l'apatía.

MATEMÁTICAS RURALS

—Ves contant: si tú tens cent lliuras de dot y á mí 'l pare me 'n dona dos-centas cinquanta, ¿quánt reunirém entre 'ls dos?

—A la vora de tres quintars y mitj.

Un d'ells me deya:

—Com que 's diu Domingo, y té per viure, celebra tota la senmana el descans *dominical*.

Está próxima á ser colocada en el punt més alt del Palau de Justicia la estàtua de Moisés.

Vels'hi aquí que primer tindrà Moisés la seva estàtua á Barcelona, que no en Pitarra y Mossén Cinto.

Y á propòsit: ¿se vol donar á la estàtua de Moisés ver-dader caràcter de actualitat? Donchs tréguissili de las mans las taulas de la Lley, y pòsissili un exemplar de la Lley de Jurisdiccions.

Convé tenirla sempre present aquesta Lley, y colocada en aquella altura la veurá tothom.

Un día va dirse:

Decididament el ministre de Gracia y Justicia ha renunciat á trasladar al castell de Figueras els presidis d' Africa.

Gran alegría en tota Catalunya. Fins la Comissió de defensa constituïda en la capital ampurdanesa, donant per conseguit el seu objecte, 's va disoldre.

Havía bufat la tramontana y el cel estava seré.

Pero l'endemá 's deya:

El ministre de Gracia y Justicia ha disposat que 'ls penats del presidi de Tarragona siguin trasladats al castell de Figueras.

Els membres de la disolta Comissió de defensa, Figueras, l' Ampurdá, tot Catalunya, van quedar-se blaus y preguntantse:—¿Qué es aixó? ¿Qué ha passat aquí?

¿Qué ha passat? Fàcil es [veureho.

Un senzill cambi de vent: va cessar la tramontana y va bufar el ponent.

Per tota la premsa ha coregut la noticia de la profanació de que han sigut objecte 'ls sepulcres dels comtes de Urgell, que 's guardavan en el monastir d' Abellanes (comarca de Balaguer).

L' edifici fou venut per l' Estat á una familia patricia, y revenut al últim per aquesta á un particular, el qual ha tingut á bé pulirse aquells sepulcres que figurarán en lo successiu en un Museo de Inglaterra.

L' extracció dels ossos, que foren desenterrats de qualsevol manera y l' embalatje de aquelles interessants pessas artísticas, se feu sigilosament y en molt poch temps. Quan el govern fou advertit de la profanació, arronsá las espatllas.

Perque ab tantas lleys com tenim, en sa major part molestosas y empipadoras, no n' hi ha una com la que regeix á Italia y en altres pobles civilisats gelosos de la seva cultura y enamorats dels seus recorts històrics, que impedeix la extracció de obras artísticas fora del país.

LO QUE DIU LA VEROLA

—No sé per qué redimontri m' han de combatre ab tanta sanya. ¿Qué faig jo al cap-de-vall?... Il·lustrar á la Humanitat... omplintla de grabats.

Y aixís d' Espanya va desapareixent tot. Els recorts històrics... els diners... y hasta la vergonya.

El *Diario de Gerona* ab referencia al capellá custodi de Santa María de Ripoll, assegura que l'hermós mosaich ab l'imatge de la Santíssima Verge que s' venera en aquell santuari, regalo de Lleó XIII, «se está haciendo famoso por la multitud de gracias que por su mediación se obtienen en Cataluña, Cuba, Roma é Inglaterra, donde se han logrado especialísimos favores, según documentos que obran en el citado Monasterio.»

Hi ha que felicitar al nostre bon amich, l' eminent artista Enrich Serra, qu' es qui, per encàrrech de Lleó XIII va idear aquella imatge.

Ja veuhem, una imatge tan jove y ja fa miracles. ¿Qué dirá la de Nuria--qu' es tan vella--quan ho sápigam?

La qüestió de las escombraries ha amenassat ab produhir una *huelga* á Barcelona.

Els senyors escombriaires s' oposaren á pagar certas multas que 'ls sigueren imposadas, y d' aquí vingué tot: inclós la resistència á seguir treballant.

Pero al veure's las bonas y las malas, sembla que al últim varen desistir de la seva actitud rebelde. Sens dubte considerarian que tant si treyan com si deixavan las escombraries, la ciutat de Barcelona continuaria tan bruta com sempre.

Ara una advertencia als senyors del Consistori. En todas las ciutats del món administradas á la moder-

na, la extracció de la bassura constituheix per ellas, no una carga, sino una font de ingressos.

Fins sembla que pel compte que 'ls hi té aqueixa explotació, procuran la major llimpiesa.

Ara bé: ¿seria tan difícil imitarlas? ¿Seria tan difícil donar un enérgich cop d' escombra á todas las rutinas entronisadas en l' administració municipal?

Segons noticias á n' en Maristany (Pere Grau) tractan de concedirli un títul de noblesa.

Veurem ab gust que entri ab bon peu en el gremi de l' aristocracia.

Y per evitar que 'ls nobles vells el mirin ab desdeny, alegant que la seva noblesa es poch rancia, li recomanarem que fibli sovint la bota del recó.

Ell ray que 'n té de tant bó!

Els directors de Monte-píos s' han dirigit al ministre d' Hisenda, reclamant que 'ls lliuri del impost del timbre, ab el qual la major part d' aquelles institucions de mutualitat benéfica haurían de liquidar.

Per lo que toca á Barcelona, alguns milers de malalts, pertanyents en sa major part á las classes obreras, se quedarian sense ausili.

Veurem qué farà en aquest cas la insaciable boca del fisch: veurem si s' tanca ó pega falconada.

Encare no fa un any que va construhirse, á manera de proba, l' asfaltat en un tros del carrer de Fernando, y á cada punt hi han de ser en continuas reparacions.

DURANT LA HUELGA DELS ESCOMBRIAYRES

—Sí, noya, sí, no t' hi amohinis. Mentres aixó duri, de tant en tant anirém nosaltres mateixos á portar las escombrarías á fora... y de passada farém un día de camp.

¡Y pensar que hi havia en el passat Ajuntament qui's proposava asfaltar tot el Passeig de Sant Joan!..

Molt bé deya un transeunt:—Aixó no es *asfalt*; es *fals*.

L'altre día's va reunir la comissió del monument á Frederich Soler (Pitarra); y va resultar que no hi havia fondos ni tan sols pera transportar la estàtua desde Madrid, ahont el Sr. Querol ja la té feta, fins á Barcelona.

¡Pobres poetas!.. Fins després de morts, y quan se tracta de glorificarlos, s'han de ressentir del mateix mal: de la falta de numerari.

Lectors, prostérninse... ajonóllinse.

¿Ja están ajonollats?

Donchs aquí va la gran noticia:

«Ha sigut concedida la encomenda de Isabel la Católica, al ex-torero Mazzantini, avuy tinent d'arcalde de Madrid.»

Ara ja s' poden alsar y espolsarse las jonolleras.

Aquí va un quiento que demostra que tots els que exerxeixen cárrech al servey del públich es convenient que sápigán ó entenguin quan menos el llenguatge del país en que s' troban.

Era un rector castellá que casava á uns menestrals.

Y al arribar al moment de preguntar:

—V., D. Fulano de Tal, quiere por esposa á D.ª Zutana?

El feligrés va respondre en catalá:—Sí, pare.

Llavoras el sacerdot, amidantlo de cap á peus, li digué ab veu campanuda y autoritaria:

—Tanto si pare, como si no pare... Pues no faltaba más!

Assegura *El Poble catalá* que hi ha á Catalunya un jutje de primera instancia que professa una invencible antipatía envers todas las cosas de la nostra terra, lo primer que li dñu senyalantli la barretina:

—Quítese de la cabeza ese *pimiento*.

Un dupte se m' ofereix que desitjaría veure aclarat pels perits en qüestions de dret.

Si algún pagés aixerit al veure tractada de *pimiento* la gloriosa barretina catalana, s' atrevís á donarli á n' aquest jutje una bona *barretina*, es á dir un bon *pebrot* ¿cometería desacato?

Ab motíu de la representació de *Los Campos Eliseos*, va haverhi al Tívoli xiulets, cops de puny, garrotadas, y sablassos... Un xivarri de cent mil dimonis.

Si aixó succeheix representantse *Los Campos Eliseos* ¿qu' es lo que succehirá 'l día que representin *El Averno*?

Dos dignes representants de las Societats Catalunya

Federal y Espero-cataluna 'ns exposan l' idea que han tingut d' envíar un misatge de felicitació al capitá Alfred Dreyfus, per la seva rehabilitació, y 'ns demanan el nostre apoyo.

Contín ab ell, y no sols tindrán el nostre, sino 'l de tots els elements amants de la Justicia que s' albergan en la terra catalana.

¡Terrible drama el del naufragi del vapor italiá *Sirio*! Terrible y inexplicable.

A las quatre de la tarde d' un día clar y seré y en un lloch tan conegut dels navegants com las proximitats del cap de Palos, ¿cóm se comprén que un barco que cent vegadas havia fet la mateixa travessía perdés el rumbo y s' estrellés contra uns baixos que fins els aprenents de mariner se saben de memoria?

Lo cert es que 'l vapor, qu' en direcció á l' América del Sur havia sortit el divendres de Barcelona, naufragá el disapte davant de las islas Hormigas, y que del miler de passatjers que se suposa portava ne moriren tres ó quatre cents, ó tal vegada més, donchs els datos que fins ara s' han donat al públich apareixen molt confosos.

En mitj del crit d' horror que la tremenda catástrofe ha aixecat, LA ESQUELLA s' associa al dol general y fa vots

pera que 'l número de víctimas no sigui tan gros com las darreras noticias senyalan.

La huelga d' escombriayres ha fracassat.

Y ¿saben per qué? Els mateixos huelguistas han tingut l' amabilitat de participárnosho. Com que tots ells crián gallinas y las escombrarías domésticas constituheixen la principal alimentació d' aquests animalóns, sembla que 'ls pobrets, ab dos ó tres días de no sortir el carro passavan ja tanta gana, que 'ls amos, vivament afectats, no tingueren més remey que arriar velas y sucumbir.

Y heus aquí perque la huelga no ha pogut prosperar gayre: per la boca mor' el peix; per la virám, l' escombriayre.

Se lamentava un regidor de que á las sessions del Municipi, á fi de recullir ab tota fidelitat els discursos dels senyors edils, no hi haji taquígrafos.

Y s' conta que l' arcalde, en un arranch d' heřmosa sinceritat, va exclamar:—¡Afortunadament!

Tóquila, senyor Bastardas. Després d' aquest rodonís-sim comentari, ja no 'ns queda rés que anyadir. Vosté ho ha dit tot.

Diumenje, al carrer Major de Gracia, el tranvía del Sr. Foronda va aplastar á una nena.

Ja sabém qu' n té la culpa.

Ben clar va dirho don Mariano no fa gayres días:

«Si al carrer Major hi ha alguna desgracia, la responsabilitat será de *La Catalana*.»

Per lo tant, quedém aixís y continuém tocant la guitarra y cantant:

Pera castanyas, Arbucias;
pera tiberis, la fonda;
pera llangonissas, Vich;
pera frescura, Foronda.

NOTAS DE CASA

Ab ocasió de celebrar la seva festa major, la ciutat de Sabadell ha organísat una Exposició de fotografia y pintura, á visitar la qual la Comissió ha tingut la galanteria d' invitarnos.

La Societat *La Banyia*, durant els días de la festa major de Gracia, donará en el seu envelat de la plassa del Diamant una serie de festeigs, que comensarán el día 15 y acabarán el 18, entre 'ls quals hi haurá una funció d' ópera, en la que hi pendrán part la Sra. Robert, el tenor Utor y altres coneguts artistes.

Agrahím la invitació que 'ns ha enviat el Sr. Martí.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibrería Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

COLECCION DIAMANTE (edición López)

Obras de los más notables escritores nacionales y extranjeros, publicadas en tomos de 200 páginas en 8.º menor, con elegantes cubiertas impresas á varias tintas

Van publicados **CIEN TOMOS**

á **2 reales uno**

1. <i>E. de Campoamor</i> . Doloras, 1.ª serie.	52. <i>J. Ortega Munilla</i> . Fífina.
2. — Doloras, 2.ª serie.	53. <i>F. Salazar</i> . Algo de todo.
3. — Humoradas y cantares.	54. <i>Mariano de Cavia</i> . Cuentos en guerrilla.
4. — Pequeños poemas, 1.ª serie.	55. <i>Felipe Pérez y González</i> . Peccata minuta.
5. — Pequeños poemas, 2.ª serie.	56. <i>Francisco Alcantara</i> . Córdoba.
6. — Pequeños poemas, 3.ª serie.	57. <i>Joaquín Dicenta</i> . Cosas mías.
7. — Colón, poema.	58. <i>J. López Silva</i> . De rompe y rasga.
8. — Drama Universal, poema, primer tomo.	59. <i>Antonio Zozaya</i> . Instantaneas.
9. — Drama Universal, poema, segundo tomo.	60. <i>José Zahonero</i> . Cuentecillos al aire.
10. — El Licenciado Torralba.	61. <i>Luis Taboada</i> . Colección de tipos.
11. — Poesías y Fábulas, 1.ª serie.	62. <i>Beaumarchais</i> . El Barbero de Sevilla.
12. — Poesías y Fábulas, 2.ª serie.	63. <i>Angel R. Chaves</i> . Cuentos de varias épocas.
13. <i>E. Pérez Escrich</i> . Fortuna.	64. <i>Alfonso Karr</i> . Buscar tres pies al gato.
14. <i>A. Lasso de la Vega</i> . Rayos de luz.	65. <i>Francisco Pi y Arsuaga</i> . El Cid Campeador.
15. <i>Federico Urrecha</i> . Siguiendo al muerto.	66. <i>Vital Aza</i> . Pamplinas.
16. <i>A. Pérez Níeva</i> . Los humildes.	67. <i>Antonio Peña y Goñi</i> . Río revuelto.
17. <i>Salvador Rueda</i> . El gusano de luz.	68. <i>Enrique Gómez Carrillo</i> . Tristes idilios.
18. <i>Sinesio Delgado</i> . Lluvia menuda.	69. <i>Nicolás Estévez</i> . Calandracas.
19. <i>Carlos Frontaura</i> . Gente de Madrid.	70. <i>V. Blasco Ibáñez</i> . A la sombra de la higuera.
20. <i>Miguel Melgosa</i> . Un viaje á los infiernos.	71. <i>A. Dumas, hijo</i> . La Dama de las Camelias.
21. <i>A. Sánchez Pérez</i> . Botones de muestra.	72. <i>Joaquín M. Bartrina</i> . Versos y prosa.
22. <i>J. M. Matheu</i> . ¡Rataplán!	73. <i>Francisco Barado</i> . En la brecha.
23. <i>Teodoro Guerrero</i> . Gritos del alma.	74. <i>Luis Taboada</i> . Notas alegres.
24. <i>Tomás Luceño</i> . Romances y otros excesos.	75. <i>Xavier de Montepín</i> . La señorita Tormenta.
25. <i>L. Ruiz Contreras</i> . Palabras y plumas.	76. <i>Antonio Zozaya</i> . De carne y hueso.
26. <i>Ricardo Sepúlveda</i> . Sol y Sombra.	77. <i>Xavier de Montepín</i> . Muerto de amor.
27. <i>J. López Silva</i> . Migajas.	78. <i>Conde León Tolstói</i> . Venid á mí...
28. <i>F. Pi y Margall</i> . Trabajos sueltos.	79. <i>Alfredo Calderón</i> . A punta de pluma.
29. <i>E. Pardo Bazán</i> . Arco iris, cuentos	80. <i>Enrique Murger</i> . Elena.
30. <i>E. Rodríguez Solís</i> . La mujer, el hombre y el amor.	81. <i>Luis Taboada</i> . Siga la broma.
31. <i>M. Matoses (Corzuelo)</i> . ¡Aleluyas finas!	82. <i>Laura García de Giner</i> . La Samaritana.
32. <i>E. Pardo Bazán</i> . Por la España pintoresca (viajes).	83. <i>Cyrano de Bergerac</i> . Viaje á la luna.
33. } <i>A. Flores</i> . Doce españoles de brocha gorda.	84. <i>Eugenio Antonio Flores</i> . ¡Huérfana!
34. }	85. <i>Iván Tourgueneff</i> . Hamlet y Don Quijote.
35. <i>José Estremera</i> . Fábulas.	86. <i>Alicia Pestana (Caiel)</i> . Cuentos.
36. <i>Emilia Pardo Bazán</i> . Novelas cortas.	87. <i>Angel Guerra</i> . Al sol.
37. <i>E. Fernández Vaamonde</i> . Cuentos amorosos.	88. <i>T. Dostoyevsky</i> . Alma infantil.
38. <i>E. Pardo Bazán</i> . Hombres y mujeres de antaño.	89. <i>Edmundo de Amicis</i> . Aire y Luz.
39. <i>J. de Burgos</i> . Cuentos, cantares y chascarrillos.	90. <i>Laura García de Giner</i> . Valentina.
40. <i>E. Pardo Bazán</i> . Vida contemporánea.	91. <i>Edmundo de Amicis</i> . Manchas de color.
41. } <i>Jacinto Labaila</i> . Novelas intimas.	92. <i>Voltaire</i> . Zadig y Micromegas.
42. }	93. <i>Manuel Ugarte</i> . Mujeres de París.
43. <i>Fr.ª Sarasate de Mena</i> . Cuentos vascongados.	94. } Obras menores de Cervantes.
44. <i>F. Pi y Margall</i> . Diálogos y Artículos.	95. }
45. <i>Charles de Bernard</i> . La caza de los amantes.	96. <i>Juan Pérez Zúñiga</i> . Chapucerías.
46. <i>Eugenio Sué</i> . La Condesa de Lagarde.	97. <i>Voltaire</i> . Cándido.
47. <i>Rafael Altamira</i> . Novelitas y cuentos.	98. <i>Goethe</i> . Las amarguras del joven Werther.
48. <i>J. López Valdémoro</i> . La niña Araceli.	99. <i>Jacinto Benavente</i> . Teatro rápido.
49. <i>Rodrigo Soriano</i> . Por esos mundos...	100. Novelas picarescas. Lazarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo.
50. <i>Luis Taboada</i> . Perfiles cómicos.	
51. <i>B. Pérez Galdós</i> . La casa de Shakespeare.	

Demá dissapte, día 11

NÚMERO EXTRAORDINARI

DE

La Campana de Gracia

ENTRE ALTRES TRABALLS D' ACTUALITAT PALPITANT

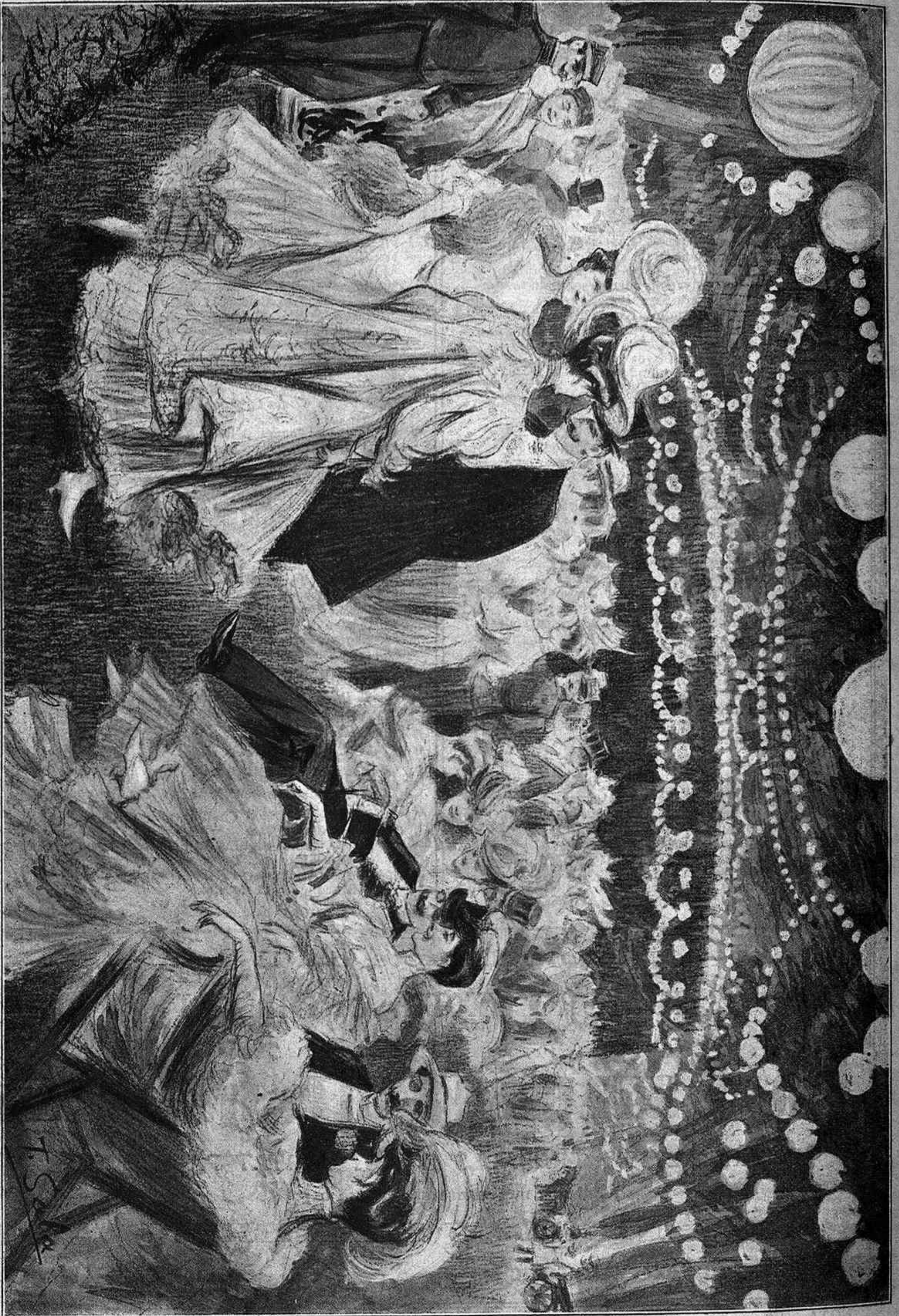
publicará una interessantíssima carta de

D. NICOLAU SALMERÓN

8 páginas de text y ilustració

Preu: 10 céntims

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, si no 's remet además un ral pera certificat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

Una festa nocturna al «Bois de Boulogne:»

(Dibux de T. Sala)